

Οι Ιστορίες της Τελαστούπολης

Μαθαίνω να
Κινούμαι
Ασφαλής

Δημιουργός: Φουκαράκη Χρυσούλα

ΒΡΑΒΕΙΟ ΤΗΣ ΓΕΛΑΣΤΟΥΠΟΛΗΣ

«Μαθαίνω να Κινούμαι Ασφαλώς»

Απονέμεται στ.....

που ολοκλήρωσε με χαμόγελο
τις δραστηριότητες της Γελαστούπολης
και έμαθε να κυκλοφορεί
με προσοχή, υπευθυνότητα
και σεβασμό.

Με τη στάση τ.....
κάνει τον δρόμο πιο ασφαλή
και την πόλη μας πιο χαρούμενη.

📅 Ημερομηνία: _____

✍️ Υπογραφή: _____

🏠 Σχολείο / Τμήμα: _____

Επίσημο Μέλος της
Γελαστούπολης

Στη Γελαστούπολη οι δρόμοι ήταν γεμάτοι γέλια,
ποδήλατα, αυτοκίνητα και παιδικές φωνές. Οι άνθρωποι
κινούνταν κάθε μέρα για να πάνε στη δουλειά, στο
σχολείο, στη βόλτα. Οι δρόμοι ήταν φτιαγμένοι για όλους.

Όμως, κάποιες φορές, οι μεγάλοι ξεχνούσαν να
προσέχουν. Άλλοτε το μυαλό τους θόλωνε, άλλοτε
κοιτούσαν αλλού, άλλοτε βιάζονταν κι άλλοτε ξεχνούσαν
πως γύρω τους υπήρχαν κι άλλοι άνθρωποι.

Έτσι εμφανίστηκαν στη Γελαστούπολη κάποιοι παράξενοι
κύριοι.

Ο Κύριος Μπέρδεμα,
ο Κύριος Αφηρημάδας,
ο Κύριος Απρόσεκτος,
ο Κύριος Βιασύνη και
ο Κύριος Ξεχασιάρης.

Κάθε ένας τους έκανε τον δρόμο λίγο πιο επικίνδυνο.

Κάθε ιστορία μιλά για έναν διαφορετικό κίνδυνο στο δρόμο και για το πως τα παιδιά μπορούν να βοηθήσουν τους μεγάλους να θυμηθούν κάτι πολύ σημαντικό:

«Ότι ο δρόμος θέλει καθαρό μυαλό, προσοχή, υπομονή, προσοασία και σεβασμό.»

Οι Ιστορίες της Γεαστούπολης είναι πέντε παραμύθια που βοηθούν τα παιδιά να καταλάβουν πως να κινούνται με ασφάλεια στον δρόμο και να φροντίζουν τον εαυτό τους και τους άλλους.

«Γιατί ο δρόμος είναι για όλους και η ασφάλεια ζέκει από τη σκέψη μας.»

Για παιδιά 4-8 ετών.

Οι Ιστορίες της Γεαστούπολης απευθύνονται σε παιδιά προσχολικής και πρώτης σχολικής ηλικίας, καθώς και σε γονείς και εκπαιδευτικούς που θέλουν να μιλήσουν στα παιδιά για την οδική ασφάλεια με τρόπο απλό, κατανοητό και ευαίσθητο και να καλλιεργήσουν από νωρίς τη σωστή στάση απέναντι στην οδική ασφάλεια.

Τι έμαθα από τη Γεαστούπολη

Σκέφτομαι...

Τι πρέπει να προσέχω όταν κινούμαι στο δρόμο;
Τι δεν πρέπει να κάνω;

Ευχαριστώ τους ηρώες...

Ο Κύριος Μπέρδερα μου έλαβε: Να έχω καθαρό μυαλό

Ο Κύριος Αφηγητάς μου έλαβε: Να έχω προσοχή

Ο Κύριος Ατρόκετος μου έλαβε: Να προστατεύω το σώμα μου

Ο Κύριος Βισούν μου έλαβε: Να έχω υπομονή

Ο Κύριος Ξεχασιάρης μου έλαβε: Να δείχνω σεβασμό στους άλλους

- ✓ Θα προσέχω στον δρόμο
- ✓ Θα ευχαριστώ όσα έμαθα
- ✓ Θα βοηθάω και τους άλλους

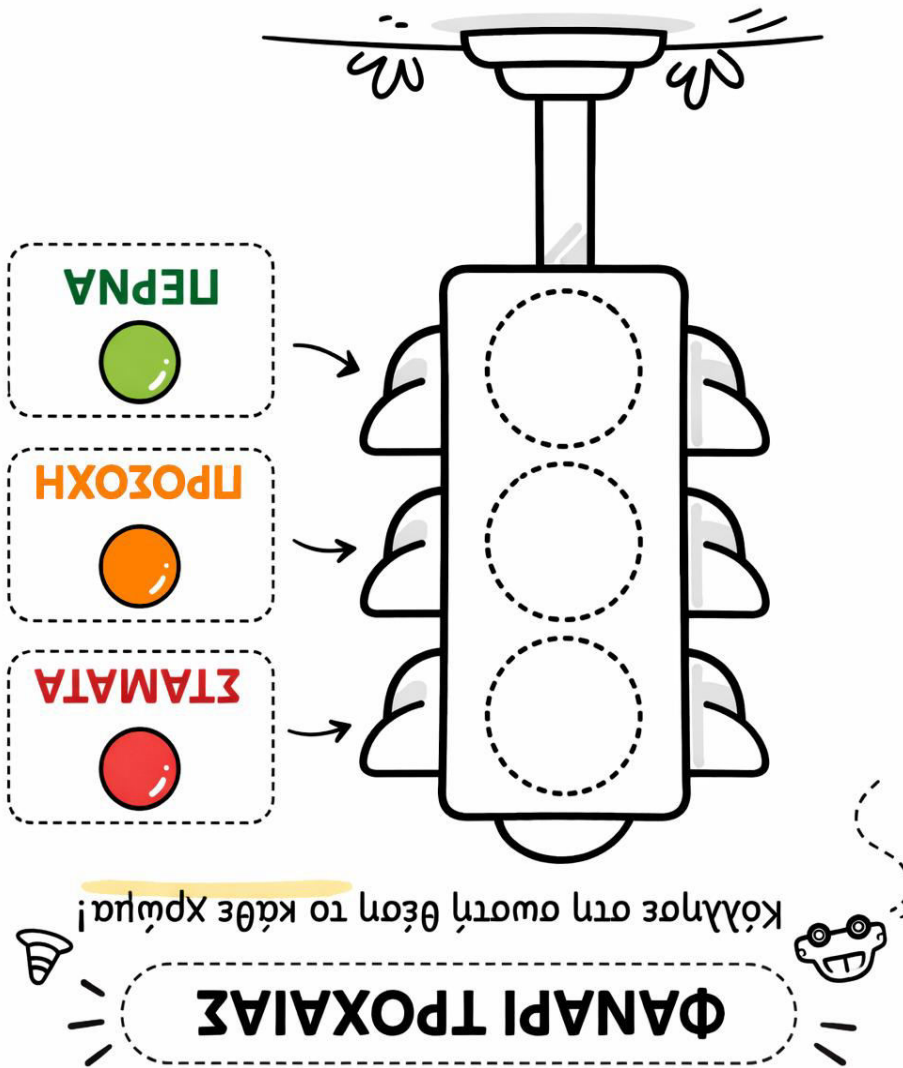
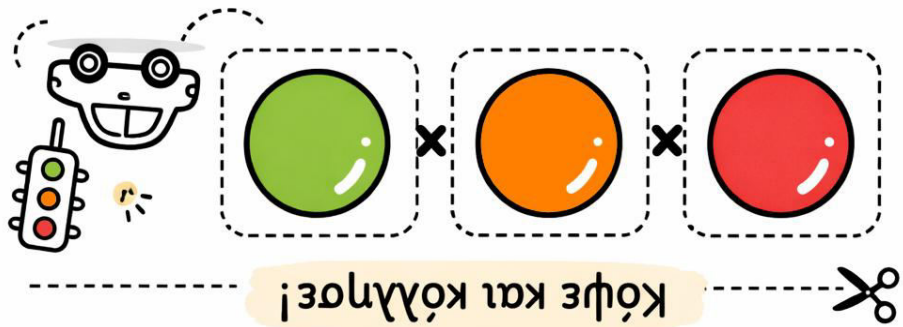
Το όνομά μου: _____

Το υπόσχομαι!

Δημιουργός: Φουκαράκη Χρυσούλα

Μια φορά κι έναν καιρό,
 υπήρχε μια πολύχρωμη
 και χαρούμενη πόλη
 που τη λέγανε "Ελαιοπόλη".

Ένωσε τα σωστά ζευγάρια

Εκεί όλοι χαμογελούσαν, γιατί πρόσεχαν τις επιλογές τους
και νοιάζονταν ο ένας για τον άλλον.

Στη Γελαστούπολη όλα λειτουργούσαν σωστά, γιατί οι
κάτοικοί της έκαναν τη δουλειά τους με καθαρό μυαλό και
προσοχή.

Στην άκρη της πόλης όμως ζούσε ένας

παράξενος μάγος, ο κύριος Μπέρδεμα.

Στο σπίτι του είχε ένα μπουκάλι με

ένα περίεργο υγρό που το έλεγε

Θαό φίλτρο.

—Μόνο μια γουλιά και θα νιώσετε

χαλαροί και δυνατοί!

Κανείς δεν ήξερε πως το φίλτρο θόλωνε το μυαλό.

Η Τελαστούπολη άρχισε να χάνει τα χαμόγελά της...

Πρώτος το δοκίμασε ο Βίκτωρας, οδηγός μηχανής. Οι

δρόμοι του φαίνονταν διπλοί και οι

στροφές μπέρδεμνες. Πήγε να

στρίψει και παραλίγο να χάσει

την ισορροπία του. — Αυτό δεν

μου έχει ζανσυμβέλ...

ζίπε και σταμάτησε στην άκρη.

Παρατήρησε καλά! 👁

Βρες τα λάθη ✖

και διάλεξε τη σωστή ✓ εικόνα!

Χρωμάτισε το παιδί
που είναι ασφαλές.

Ύστερα ήπια λίγο η Μαριάννα, που
οδηγούσε το σκούτερ της.
Ξέχασε να κοιτάζει δεξιά κι
αριστερά και μπέρδεψε τα
φανάρια. Πέρασε ενώ έπρεπε να
σταματήσει.

— Το μυαλό μου δεν δουλεύει
σωστά σήμερα... είπε και κατέβηκε
γρήγορα.

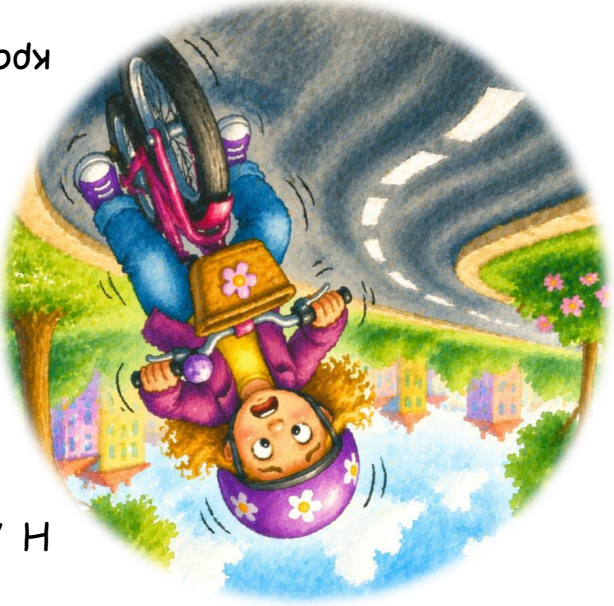
Ο Γιώργος ο οδηγός του λεωφορείου δοκίμασε κι αυτός το
φίλτρο. Άρχισε να βλέπει τα
φανάρια διπλά και τις γραμμές
του δρόμου να χορεύουν.

— Δεν μπορώ να οδηγήσω
έτσι...

Μου φαίνονται όλα μπερδεμένα!

...έσβησε τη μηχανή και σταμάτησε.

Η Αθηνά έκανε βόλτα με το ποδήλατό της. Ήπινε μια γουλιά και αμέσως ζαλίστηκε. Το τιμόνι της έφευγε δέξιά κι αριστερά και δεν μπορούσε να κρατήσει ευθεία πορεία.

— Κάτι δεν πάει καλά...είπε και

κατέβηκε προσεκτικά.

Ο Μάνος ο αστυνομικός είπε να δοκιμάσει κι αυτός λίγο

από το Θολό Φιάτρο.

Σε λίγο σήκωσε το σήμα Stop όταν έπρεπε να περάσουν και ξεχνούσε τους κανόνες του

δρόμου.

— Κάτι δεν πάει καλά...

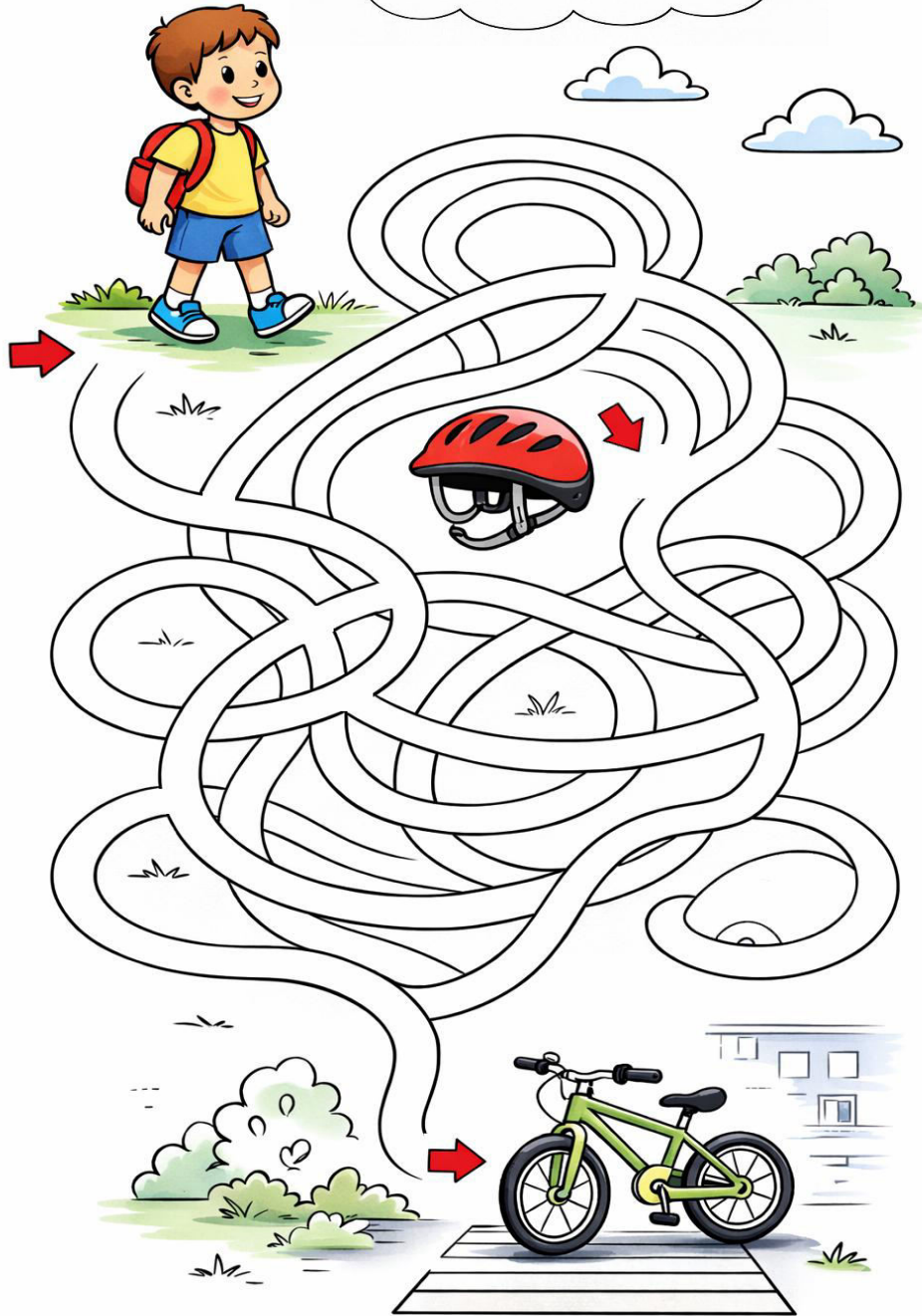
δε σκέφτομαι καθαρά...

...και κάθισε στην άκρη.

Χρημάτισε το παιδί που είναι ασφαλές.

Βρες τον σωστό δρόμο!
Πρώτα το κράνος,
μετά το ποδήλατο!

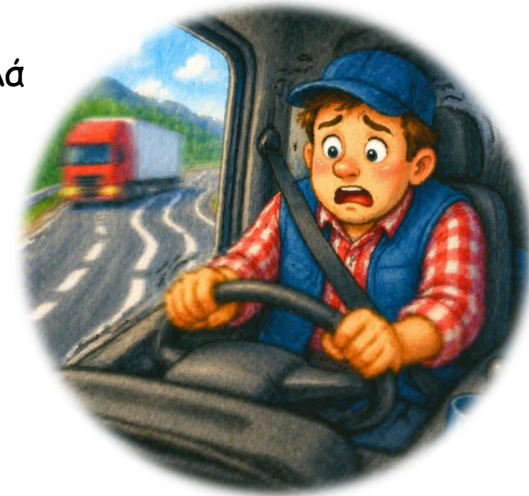
Στην πλατεία, ο Σταύρος ανέβηκε
στο πατίνι του αφού δοκίμασε
το φίλτρο. Πήγαινε γρήγορα
αλλά δεν πρόσεχε μπροστά
του. Παραλίγο να πέσει
πάνω σε έναν πεζό.

— Ωχ! Δεν το είδα καν! φώναξε
τρομαγμένος και κατέβηκε.

Ο Λουκάς ο οδηγός φορτηγού πήρε λίγο από το Θολό
Φίλτρο πριν ξεκινήσει.

Στον δρόμο δεν κρατούσε καλά
τη λωρίδα του και
δυσκολευόταν να υπολογίσει
τις αποστάσεις. Το φορτηγό
του πήγαινε πότε δεξιά και
πότε αριστερά.

— Σταματάω αμέσως... Δεν είναι ασφαλές να οδηγώ έτσι,
είπε και πάρκαρα στην άκρη.

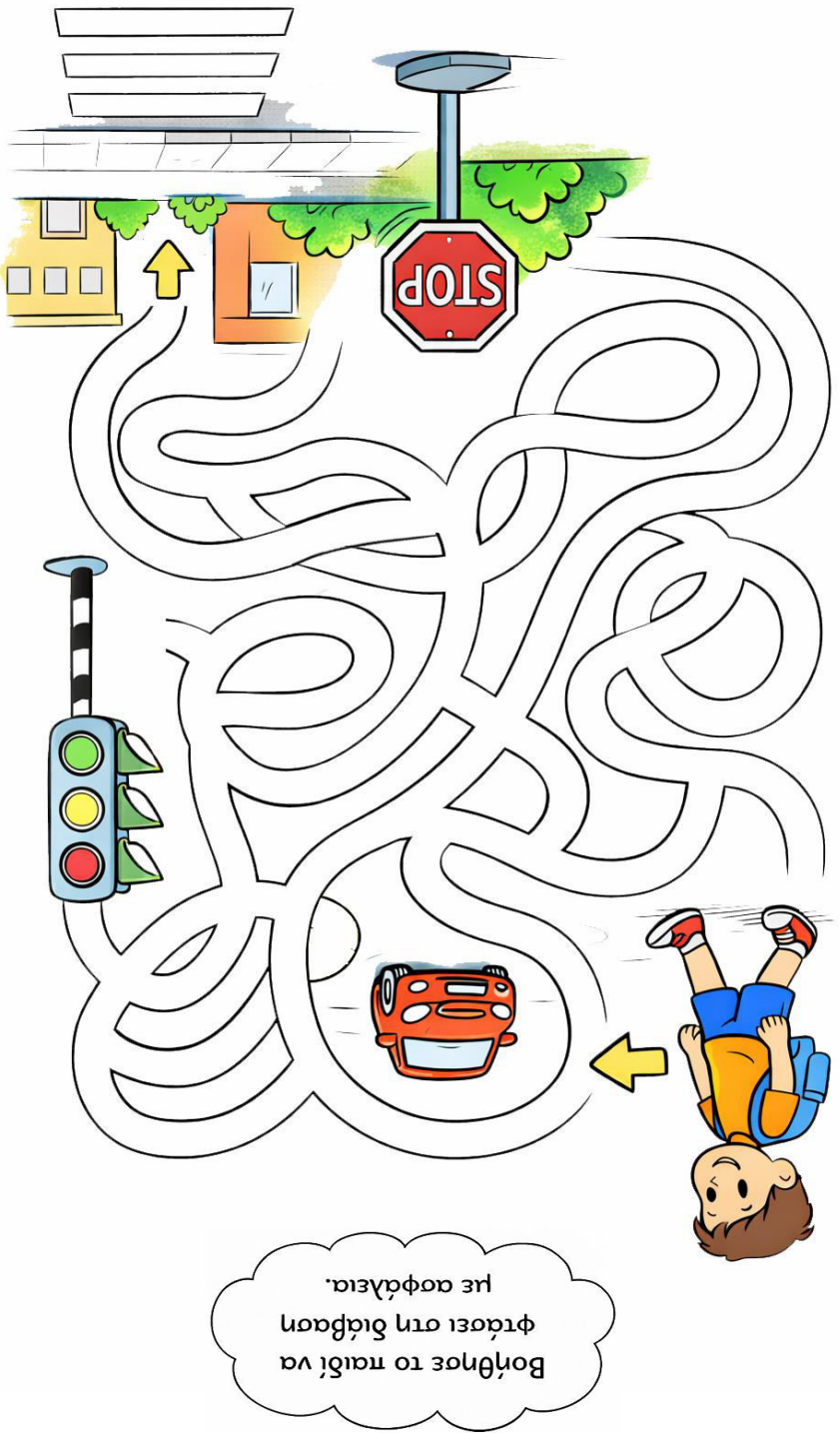

Ο Τάδης ο διανομέας με μηχανάκι
δοκίμασε το φίλτρο για να συνεχίσει
τη δουλειά του. Όμως στον δρόμο
μπέρδευε τις διαδρομές, δεν
πρόσεχε τα αυτοκίνητα γύρω του
και παραλίγο να συγκρουστεί.
— Πρώτη φορά οδηγώ και δεν ξέρω
πού πάω...είπε

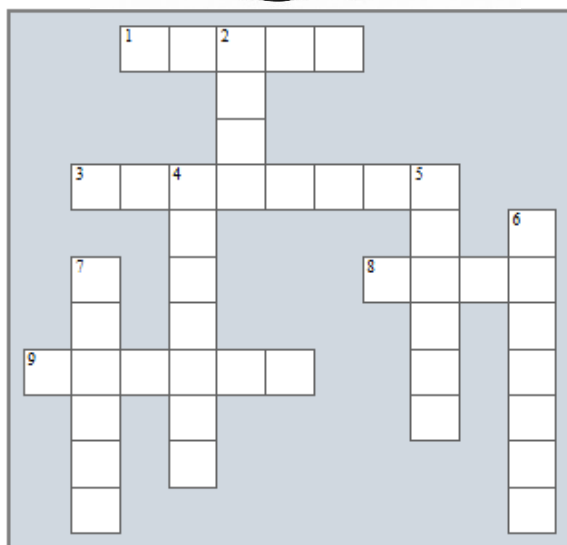

απορημένος.
Η Κατερίνα η μαμά έβαζε τα
παιδιά της στο αυτοκίνητο.
Δοκίμασε κι εκείνη λίγο από το
φίλτρο πριν ξεκινήσουν. Ξέχασε να
τους βάλει ζώνες, δεν πρόσεχε γύρω

Τα παιδιά την κοιτάξαν ανήσυχα και φώναξαν:
— Μαμά, τη ζώνη μας!
— Θέλουμε τη μαμά μας με καθαρό μυαλό!

Συμπλήρωσε το σταυρόλεξο
με τις σωστές λέξεις

Οριζόντια

1. Είναι αυτός που περπατά στον δρόμο.
3. Έχει δύο ρόδες και κάνουμε πετάλι.
8. Αυτό μας δείχνει τι πρέπει να κάνουμε στον δρόμο.
9. Έχει κόκκινο, πορτοκαλί και πράσινο φως.

Κάθετα

2. Τη φοράμε στο αυτοκίνητο για να είμαστε ασφαλείς.
4. Από εδώ περνούν οι πεζοί τον δρόμο.
5. Αυτός που κρατά το τιμόνι.
6. Εκεί κάθετα το μωρό στο αυτοκίνητο.
7. Το φοράμε στο κεφάλι όταν κάνουμε ποδήλατο.

Η Γελαστούπολη είχε γεμίσει μπερδέματα.

Τα παιδιά άρχισαν να καταλαβαίνουν την αλήθεια.

— Όλοι οι μεγάλοι μπερδεύονται, είπε ο Άρης.

— Κι όταν μπερδεύονται, κινδυνεύουν κι οι άλλοι,
πρόσθεσε η Έλια.

— Φταίει το Θολό Φίλτρο, φώναξε η Ξένια.

Πήγαν στη σοφή κουκουβάγια, τη Δασκάλα Σοφία.
 —Το Θολό Φιάτρο μοιάζει με το
 αλκοόλ, τους είπε. Το αλκοόλ δε
 βοηθά, δεν ξεκουράζει και δεν κάνει
 κανέναν καλύτερο.
 Θολώνει το μυαλό.
 Και όταν το μυαλό δεν είναι καθαρό, οι
 αποφάσεις γίνονται επικίνδυνες.
 Τα παιδιά αποφάσισαν να μιλήσουν στους μετάνους.
 Οι κάτοικοι κατάλαβαν, σταμάτησαν να πίνουν το Θολό
 Φιάτρο και ο Κύριος Μπερδεύμα έχασε τη δύναμή του.
 Όταν το μυαλό καθαρίσε, η Γέλαστοπούλη βρήκε το φως
 της και ζαναέλασε.

δεξιοτήτων, ενώ παραάλλα δίνουν τη δυνατότητα σύνδεσης με
 μαθήματα όπως η Γλώσσα, η Μελέτη Περιβάλλοντος και η
 Κοινωνική και Πολιτική Αγωγή.
 Στο πλαίσιο αυτό, η αξιοποίηση παιδαγωγικών εργαλείων, όπως
 το παραμύθι και η βιωματική μάθηση, μπορεί να συμβάλει
 ουσιαστικά στη διαμόρφωση στάσεων και αξιών που σχημάτιζονται
 με την ασφάλεια στον όρκο.
 Παραάλλα, η δράση μπορεί να πεκταθεί από την τάξη,
 ενισχύοντας τη συνενγασία σχολείου, οικολογίας και τοπικής
 κοινότητας. Οι γονείς μπορούν να εμπλακούν μεσα από
 παραάλλας δραστηριότητες, ενισχύοντας τη μετὰφορ των
 μηνυμάτων στην καθημερινότητα των παιδιών.
 Τα παιδιά δεν είναι απλώς μελλοντικοί οδηγοί, αλλά ενεργοί
 πολίτες του σήμερα, που παρταρούν, μιμούνται και επηρεάζουν
 τη συμπεριφορά των ενηλίκων γύρω τους. Η κατάλληλη γλώσσα οδικής
 συνειδήσης και διαμόρφωση υπεύθυνης οδικής συμπεριφοράς
 οφείλγαν να ξεκινά από τα πρώτα χρόνια ζωής των παιδιών.

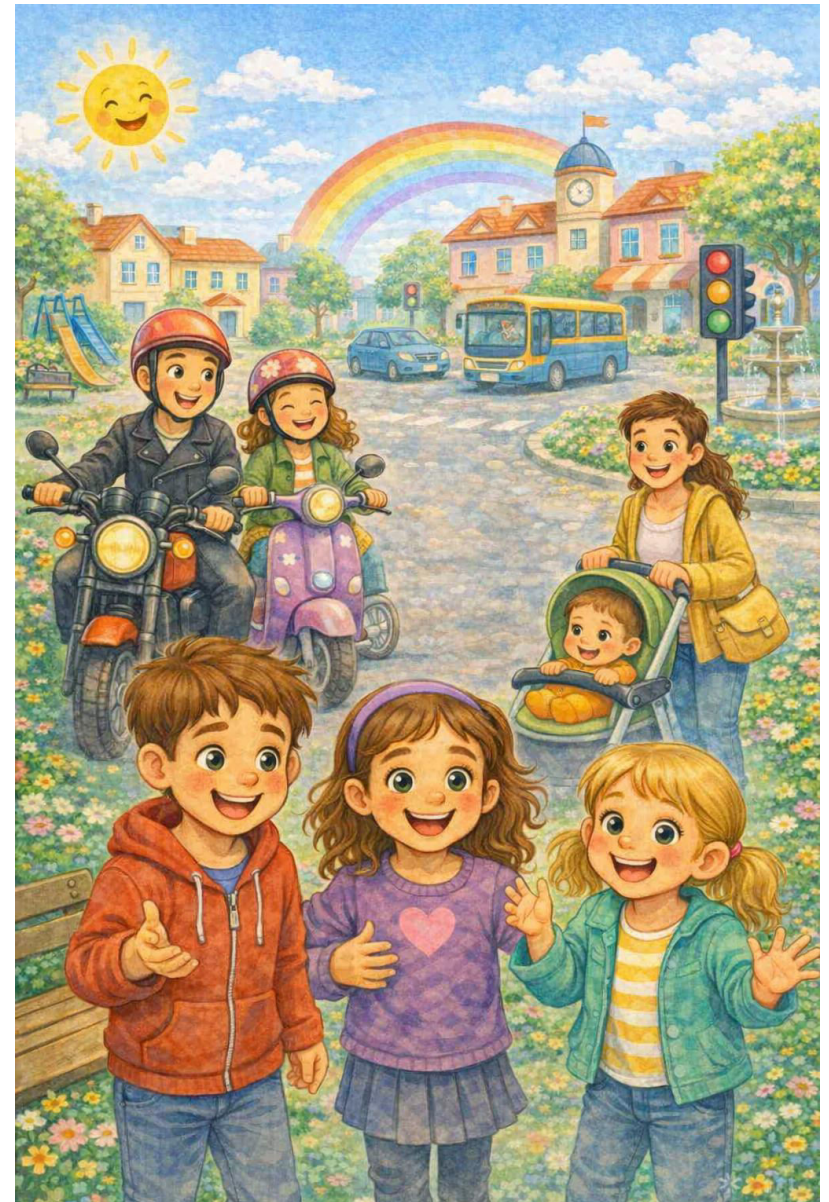
Η «Γελαστούπολη» αποτελεί μια συμβολική πόλη, μέσα από την οποία παρουσιάζονται καθημερινές καταστάσεις οδικής συμπεριφοράς. Κάθε ιστορία επικεντρώνεται σε βασικά ζητήματα οδικής ασφάλειας:

☀️ Αλκοόλ και οδήγηση ☀️ Απόσπαση προσοχής (χρήση κινητού) ☀️ Χρήση ζώνης και κράνους ☀️ Ταχύτητα, θυμός και κόπωση ☀️ Σεβασμός προς πεζούς και άτομα με κινητικές δυσκολίες ☀️

Οι ιστορίες αξιοποιούν συμβολικούς χαρακτήρες και αφηγηματική προσέγγιση, χωρίς διδακτισμό ή χρήση φόβου, δίνοντας έμφαση στην πρόληψη, την ενσυναίσθηση και την υπευθυνότητα.

Η αξιοποίηση της σειράς «Οι ιστορίες της Γελαστούπολης» στο σχολικό περιβάλλον μπορεί να αποτελέσει ένα ολοκληρωμένο εργαλείο οδικής αγωγής, προσαρμοσμένο στις ανάγκες και τα χαρακτηριστικά της συγκεκριμένης ηλικιακής ομάδας.

Συγκεκριμένα, το υλικό μπορεί να ενταχθεί στην καθημερινή εκπαιδευτική διαδικασία, είτε στο πλαίσιο των Εργαστηρίων Δεξιοτήτων είτε ως συμπληρωματική δραστηριότητα στην τάξη, ενισχύοντας τη διαθεματική μάθηση. Οι ιστορίες μπορούν να αξιοποιηθούν από τους εκπαιδευτικούς ως εφόρμηση για συζήτηση, προβληματισμό και ανάπτυξη κοινωνικών

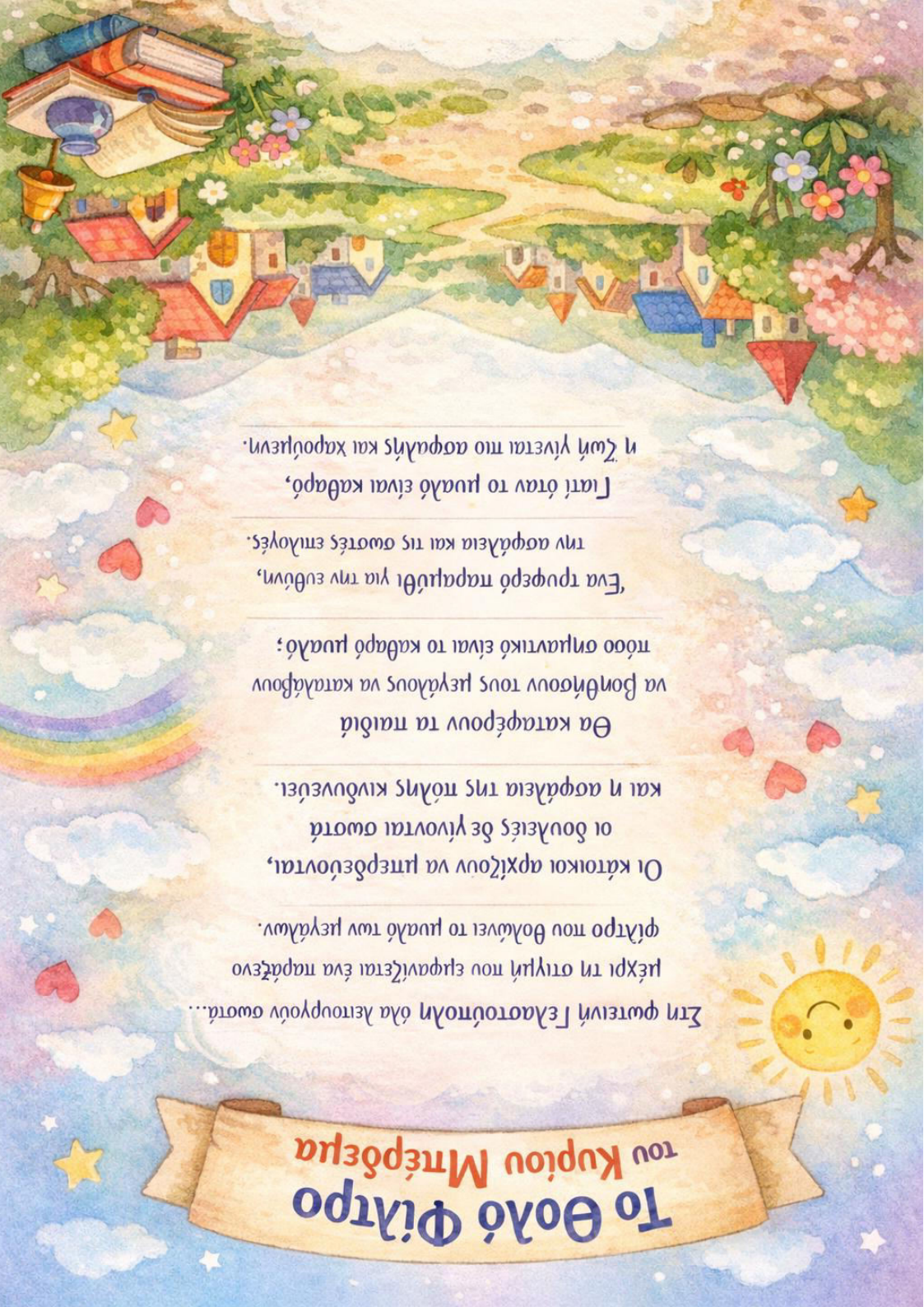

**Και όλοι έμαθαν πως:
Ό,τι θολώνει το μυαλό, δε μας βοηθά να φροντίζουμε
τους άλλους.
Καθαρό μυαλό σημαίνει ασφάλεια για όλους.**

Παίξω & Μαθαίνω
με τη
Τελεστούπολη

Μαθαίνω να
Κινούμαι
Ασφαλώς

Το Θείο Φίλτρο
του Κυρίου Μπρόδεμα

Στη φωτεινή Τελεστούπολη όλα λειτουργούν σωστά...
μέχρι τη στιγμή που εμφανίζεται ένα παράξενο
φίλτρο που θοώνει το μυαλό των μεγάλων.

Οι κάτοικοι αρχίζουν να μπρεδεύονται,
οι δουλειές δε γίνονται σωστά
και η ασφάλεια της πόλης κινδυνεύει.

Θα καταφέρουν τα παιδιά
να βοηθήσουν τους μεγάλους να καταλάβουν
πόσο σημαντικό είναι το καθαρό μυαλό;

Ένα τρυφερό παραμύθι για την ευθύνη,
την ασφάλεια και τις σωστές επιλογές.
Γιατί όταν το μυαλό είναι καθαρό,
η ζωή γίνεται πιο ασφαλής και χαρούμενη.

Τα Άδεια Παπούτσια του Κυρίου Ξεχασιάρη

Στη χαρούμενη Γελαστούπολη
οι δρόμοι ήταν κάποτε γεμάτοι φροντίδα,
σεβασμό και ασφάλεια.

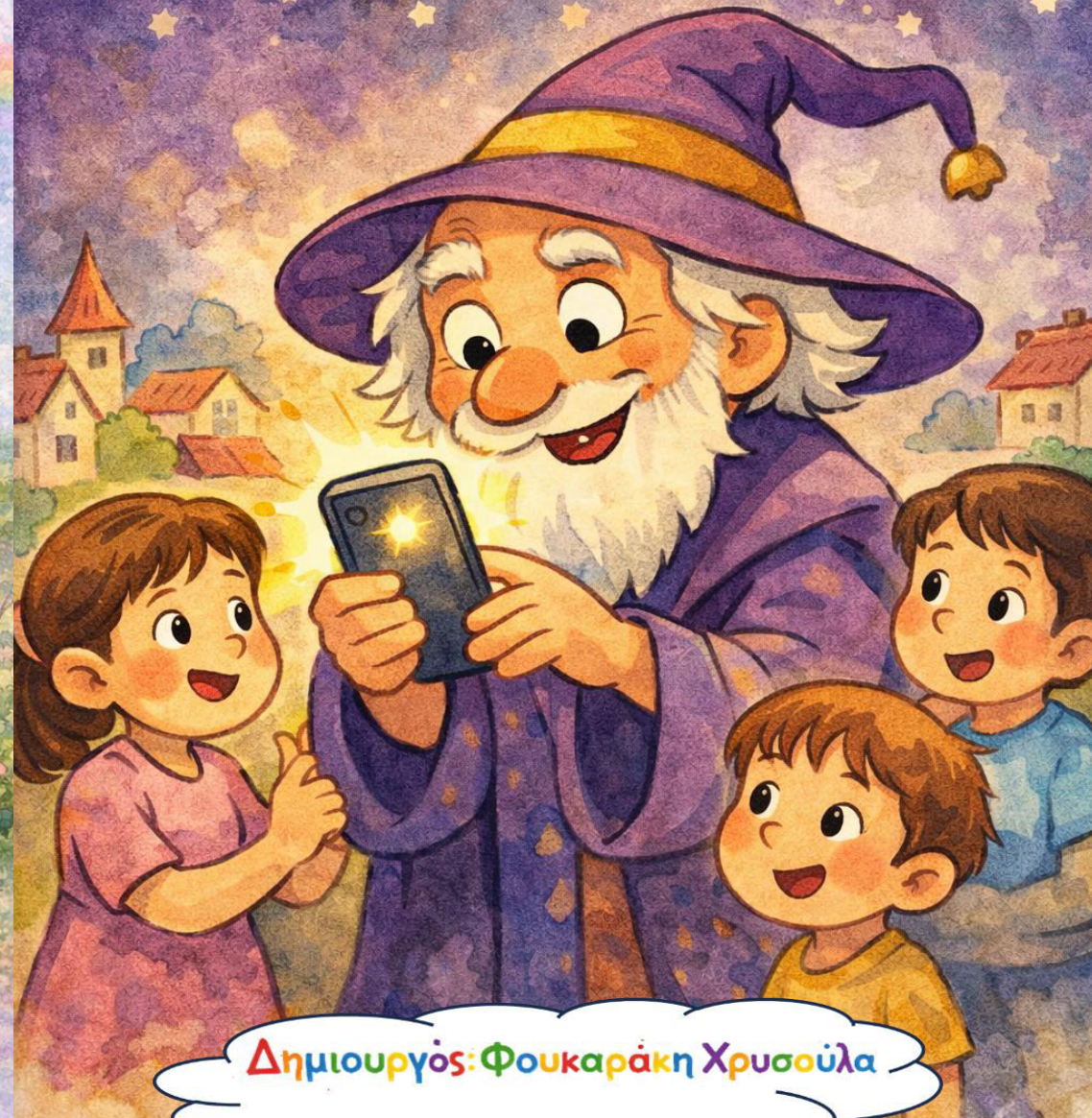
Μέχρι που εμφανίστηκε
ένας παράξενος κύριος
που έκανε τους μεγάλους να ξεχνούν
να σταματούν, να κοιτούν
και να σκέφτονται τον άλλον.

Θα καταφέρουν τα παιδιά
να θυμίσουν στους μεγάλους
πως ο δρόμος είναι για όλους;

Ένα τρυφερό παραμύθι
για την ενσυναίσθηση,
τον σεβασμό,
την οδική ασφάλεια
και τη δύναμη της προσοχής.

Γιατί όταν θυμόμαστε τον άλλον,
οι πόλεις γεμίζουν φως
και οι δρόμοι γίνονται ασφαλείς.

Το Μαγικό Κουτί του Κυρίου Αφηρημάδα

Δημιουργός: Φουκαράκη Χρυσούλα

Μια φορά κι έναν καιρό,
υπήρχε μια πολύχρωμη
και χαρούμενη πόλη
που τη λέγανε "Λαστούπολη".

Και όλοι έμαθαν πως:
Ο δρόμος είναι για όλους. Ο σεβασμός σώζει ζωές.
Και όταν σεβόμαστε, κρατάμε τους ανθρώπους
ασφαλείς και την πόλη χαρούμενη.

Η "Λαστούπολη" ζαναέμισε χαμόγελα.
Η γιαγιά Μαίρη περπατούσε ήρεμα.
Η Μαρία κινούνταν ελεύθερα με το αμαζιόδι της.
Τα παιδιά έπαιζαν με ασφάλεια.
Η "Έωρπια" έλαμπε περήφανα.
Ο Σταμάτης στέκοταν χαμογελαστός.

Πήγαν τότε στη σοφή κουκουβάγια, τη δασκάλα Κάλλια.

— Η Γεωργία και ο Σταμάτης δεν είναι απλώς σήματα, τους είπε.

Είναι φωνές φροντίδας. Μας θυμίζουν να βλέπουμε τον άλλον.

— Τι μπορούμε να κάνουμε;
ρώτησαν τα παιδιά.

— Να θυμίσετε στους μεγάλους τους κανόνες της καρδιάς και του δρόμου.

Τα παιδιά μίλησαν στους κατοίκους της Γελαστούπολης.

Οι οδηγοί άρχισαν να κοιτούν τη Γεωργία.

Άρχισαν να σταματούν στον Σταμάτη.

Οι διαβάσεις έγιναν ασφαλείς.

Οι ράμπες έμειναν ελεύθερες.

Και τότε...ο Κύριος Ξεχασιάρης άρχισε να μικραίνει.

Γιατί οι άνθρωποι άρχισαν να νιώθουν.

Στη Γελαστούπολη οι μέρες κυλούσαν ήρεμα.

Οι άνθρωποι χαιρετιόνταν, τα παιδιά έπαιζαν
και οι δρόμοι ήταν γεμάτοι φωνές και γέλια.

Στην άκρη της πόλης ζούσε ένας παρθένος τύπος,

ο κύριος Αφρημάδας.

Στο σπίτι του είχε ένα μικρό,
φωτεινό κουτί που δεν έσβηνε ποτέ.

— Δες λίγο ακόμα, ψιθύριζε.

— Δε θα πάθει κανείς τίποτα...

Κανείς δεν ήξερε πως το φωτεινό

κουτί έκλεβε την προσοχή και έκανε τους ανθρώπους να

μη βλέπουν, να μην ακούν και να μην προσέχουν.

Η Γεαστοπούλη άρχισε να χάνει τα χαμόγελά της...

Η Ιωάννα η μαμά κοιτάζε συχνά την οθόνη.

Δεν άκουσε το παιδί της να τη
φωνάζει και δεν πρόσεξε τον

δρόμο.

— Μαμά! φώναζε το παιδί.

— Σε θέλω εδώ.

Ο κύριος Ξεχασιάρης στεκόταν πιο πέρα και μυσμυρίζε

ευχαραιστημένος...

— Όσο δεν ακούν τη Γεωργία και τον Σταμάτη, τόσο

υπάρχω...

Αλλά τα παιδιά της πόλης άρχισαν να παρτηρούν.

— Οι πεζοί φοβούνται, είπε η Μάδα.

— Και οι άνθρωποι με δυσκολίες δεν μπορούν να

κινηθούν, πρόσθεσε ο Μάριος.

— Η Γεωργία μιλά και ο Σταμάτης μας ζητά να

σταματήσουμε, είπε η Αριόνη.

— Πρέπει να τους ακούμε, φώναζαν όλοι μαζί.

Ο μπαμπάς Θωμάς στεκόταν
μπροστά στη διάβαση και
κρατούσε σφιχτά το καρότσι με
τη μικρή Αλεξάνδρα. Κοίταζε
δεξιά κι αριστερά, αλλά τα
αυτοκίνητα περνούσαν το ένα
μετά το άλλο, βιαστικά, χωρίς
κανένα να σταματά.

— Η αγάπη περιμένει... μα ο δρόμος πρέπει να τη σέβεται.

Λίγο πιο πέρα στεκόταν η Υπομονή, μια θέση με ειδικό
σήμα, γεμάτη όμως από
λάθος αυτοκίνητα.

— Δεν είμαι άδεια
άδικα... έλεγε σιωπηλά.
Είμαι εδώ για όποιον με
χρειάζεται.

Ο Αντώνης περπατούσε με
ακουστικά και κοιτούσε το
κινητό. Δεν πρόσεξε τη
διάβαση. Ένα αυτοκίνητο
φρέναρε απότομα μπροστά
του και τον τρόμαξε.

Έβγαλε τα ακουστικά και κοίταξε
γύρω του. — Πρώτα προσέχω, μετά ακούω μουσική, είπε.

Ο Γιάννης περπατούσε στο πεζοδρόμιο χαζεύοντας

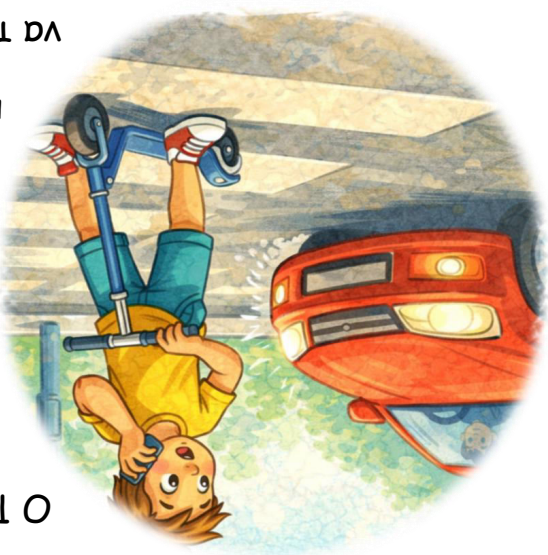
βιντεάκια στο κινητό. Όταν
έφτασε στο φανάρι, δεν είδε
ότι ήταν κόκκινο.

Σταμάτησε απότομα
γιατί άκουσε μια κόρνα.

— Στον δρόμο
χρειάζεται συγκέντρωση,
είπε και έβαλε το κινητό
στην τσέπη.

Ο Περικλής έκανε βόλτα με το πατινι του. Μιλούσε στο κινητό και δεν κοιτούσε μπροστά. Στην διασταύρωση δε σταμάτησε και το αυτοκίνητο παραλίγο να τον χτυπήσει. Τρόμαξε,

κατέβηκε από το πατινι και έβαλε το κινητό στην τσέπη του. — Στις διασταυρώσεις, σταμάταμε και κοιτάμε, είπε. Στο πάρκο, η Πέπη η νηπιαγωγός έγραφε μήνυμα καθώς

περπατούσε. Δεν είδε το παιδί που πήγε να περάσει το δρόμο τρέχοντας και τρόμαξε. — Πρέπει να κοιτάζω τα παιδιά, όχι το κινητό, μου μούρησε.

Η Μαρία, που χρησιμοποιούσε αναπηρικό αμαξίδιο, βρήκε τη ράμπα κλεισμένη από ένα παρκαρισμένο αυτοκίνητο. Κοίταξε τη Γεωργία και μετά τον Σταμάτη.

— Αν σας άκουγαν...όλα θα ήταν αλλιώς, είπε σιγανά.

Ο μικρός Νικόλας μετά το σχολείο έτρεξε να περάσει τον δρόμο χωρίς να κοιτάξει. — Σταμάτα! φώναξε η μαμά του και τον κράτησε από το χέρι. Ο Σταμάτης χαμογέλασε και

σχολίασε:

— Μπαβό, έτσι πρέπει...

Ο Ιπποκράτης ο
οδηγός δεν
σταματούσε πάντα
ούτε στη διάβαση
ούτε στον Σταμάτη.

— Έλα μωρέ... δεν
προλαβαίνω...έχω καθυστερήσει,

έλεγε και προσπερνούσε.

Η Γεωργία άναψε κόκκινο, αλλά εκείνος κοίταξε αλλού.

Η γιαγιά Μαίρη,
που περπατούσε αργά με το
μπαστούνι της, τρόμαξε όταν ένα
αυτοκίνητο πέρασε μπροστά της.
— Η διάβαση είναι για όλους... είπε.

Η Γεωργία χαμήλωσε το φως της
σαν να λυπήθηκε.

Ο Αντρέας κρατούσε το κινητό
του και κοιτούσε την οθόνη.
Περπατούσε προς τη διάβαση
χωρίς να σηκώσει τα μάτια.
Δεν είδε το αυτοκίνητο που
πλησίαζε, τρόμαξε και σήκωσε το
κεφάλι. Έβαλε το κινητό στην τσέπη του και περίμενε.

— Στον δρόμο, πρώτα κοιτάμε, είπε σιγά.

Ο Κωνσταντίνος και ο Γιώργος οι ποδηλάτες αγαπούσαν
να κάνουν βόλτες με τα ποδήλατά τους.

Ένα βράδυ όμως κοιτούσαν
συνέχεια το φωτεινό κουτί και δεν
πρόσεχαν τον δρόμο.
Παραλίγο να πέσουν και τρόμαξαν
πολύ.

— Το ποδήλατο θέλει μάτια
μπροστά...

Ο Μάνος ο μπαμπάς οδηγούσε το αυτοκίνητο με το παιδί του στο πίσω κάθισμα. Το φωτεινό κουτί άναψε και εκείνος το κοίταζε για μια στιγμή παραπάνω.

Δεν είδε το αυτοκίνητο μπροστά του, τρόμαξε και φρέναρε

απότομα.

— Όταν οδηγώ, το πιο σημαντικό φορτίο είσαι εσύ...

ψιθύρισε στο παιδί του.

Ο Χάρης ο μηχανόβιος κοίταζε

το κίνητό του πάνω στη μηχανή.

Δεν είδε τον πεζό στη διάβαση

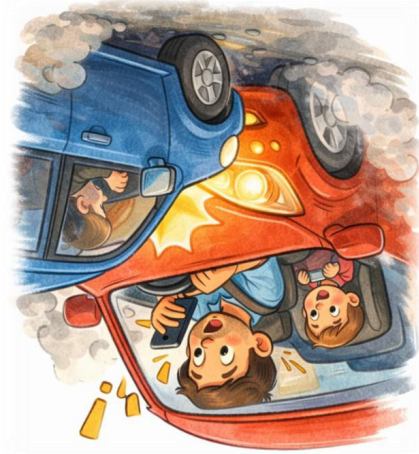
και παραλίνο να γίνει κακό.

Σταμάτησε τρομαγμένος.

— Ο δρόμος θέλει μάτια

μπροστά και χέρια στο

τιμόνι...και βράζει το κίνητό στην τσέπη.

Η Έσπρια, το φωτεινό φανάρι της πόλης, άναβε κάθε μέρα κόκκινο, πορτοκαλί και πράσινο. — Ενώ μιλάω με χρώματα, έλεγε. — Και ζητώ υπομονή.

Όμως κάποιοι δεν την κοιτάζαν πια.

Ο Σταμάτης, η πινακίδα STOP, στεκόταν πάντα στη γωνία

του δρόμου.

— Είμαι μικρός, αλλά

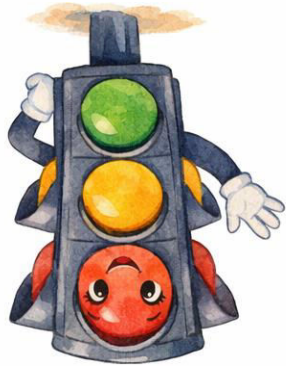
σημαντικός, έλεγε ήσυχα.

Όμως πολλοί περνούσαν δίπλα

του χωρίς να σταματούν.

Η Έσπρια κι ο Σταμάτης ανταλλάσσαν σιωπηλές ματιές στη γωνία του δρόμου, ζέροντας πως αν οι άνθρωποι τους άκουσαν, η πόλη θα ήταν πιο ασφαλής για όλους.

Στην άκρη της πόλης όμως
ζούσε ένας παράξενος
κύριος.

Τον έλεγαν Κύριο
Ξεχασιάρη.

— Δεν το σκέφτηκα...

— Δεν το κατάλαβα... έλεγε συχνά.

Όπου περνούσε, άφηνε πίσω του αδιαφορία
και έλλειψη ενσυναίσθησης.

Κανείς δεν ήξερε πως ο
Κύριος Ξεχασιάρης έκανε
τους ανθρώπους να
ξεχνούν πως δεν είναι
μόνοι τους στον δρόμο.

Και σιγά σιγά...

η Γελαστούπολη άρχισε να αλλάζει.

Η Γελαστούπολη είχε γεμίσει μικρά λάθη.

Τα παιδιά άρχισαν να καταλαβαίνουν την αλήθεια.

— Δεν προσέχουν, είπε ο Χαράλαμπος.

— Κι όταν δεν προσέχουν, κινδυνεύουν κι οι άλλοι,
πρόσθεσε η Ελεάννα.

— Φταίει το Μαγικό Κουτί, φώναξε η Μαρία.

Πήγαν στη σοφή κουκουβάγια, τη δασκάλα Βιβιάνα.

— Το μαγικό κουτί μοιάζει με το κινητό.

Το κινητό δεν είναι κακό,

αλλά όχι για όλες τις στιγμές.

Όταν το χρησιμοποιούμε την ώρα

που περπατάμε, δουλεύουμε ή

οδηγούμε, μας κλέβει την προσοχή.

Και χωρίς προσοχή, οι αποφάσεις

γίνονται επικίνδυνες.

Χρειάζομαστε μάτια και μυαλό στο παρόν.

Τα παιδιά αποφάσισαν να μιλήσουν στους μεγάλους.

Οι κάτοικοι άκουσαν και έβαλαν κανόνες.

Άφησαν το κινητό στην άκρη, όταν έπρεπε και ο κύριος

Αφηρημάδας έχασε τη δύναμή του.

Η Τελεαστούπολη ξαναβρήκε τον ρυθμό της.

Οι άνθρωποι ξανακοίταξαν ο ένας τον άλλον και ήρθαν

πιο κοντά.

Στη Τελεαστούπολη οι δρόμοι είχαν δέντρα, πανκάρια,
διαβάσεις πεζών και ράμπες.

Οι άνθρωποι περπατούσαν, μιλούσαν και πρόσεχαν
ο ένας τον άλλον. Οι δρόμοι ήταν για όλους.

Μια φορά κι έναν καιρό,
υπήρχε μια πολύχρωμη
και χαρούμενη πόλη
που τη λέγανε Γελαστούπολη.

Και όλοι έμαθαν πως:
Ό,τι μας αποσπά την προσοχή,
μπορεί να μας βάλει σε κίνδυνο.
Προσοχή στο παρόν, σημαίνει ασφάλεια για όλους.

Το Μαγικό Κουτί του Κυρίου Αφηρημάδα

Τα μάτια της Γελαστοπούλης έπαψαν να κοιτάζουν
οδόνυμα — μέχρι τη στιγμή που εμφανίστηκε ένα μαγικό
κουτί που έκλεβε την προσοχή των μεγάλων.

Οι κάτοικοι άρχισαν να κάνουν συνεχώς λάθη
και όλοι έπαψαν για λίγο να δίνουν σημασία
σε ό,τι συμβαίνει γύρω τους.

Θα καταφέρουν τα παιδιά
να βοηθήσουν τους μεγάλους να καταλάβουν
πόσο σημαντικό είναι το παρόν ;

Ένα τρυφερό παραμύθι για την προσοχή,
την ασφάλεια και την αληθινή φροντίδα.
Γιατί το να προσέχουμε στο παρόν,
είναι πιο ασφαλές και χαρούμενο.

Δημιουργός: Φουκαράκη Χρυσούλα

Το Τρελό Ρολόι του Κυρίου Βιασύνη

Στη χαρούμενη Γελαστούπολη όλα κυλούν ομαλά...
μέχρι τη στιγμή που ένα παράξενο ρολόι αρχίζει
να χτυπά όλο και πιο γρήγορα.

Η βιασύνη απλώνεται στους δρόμους,
τα STOP αγνοούνται,
τα φανάρια μπερδεύονται χωρίς σκέψη.

Οι κάτοικοι τρέχουν, θυμώνουν,
και η ασφάλεια της πόλης κινδυνεύει.

Θα καταφέρουν τα παιδιά
να σταματήσουν το Τρελό Ρολόι
και να θυμίσουν στους μεγάλους
πόσο σημαντική είναι η ηρεμία στον δρόμο;

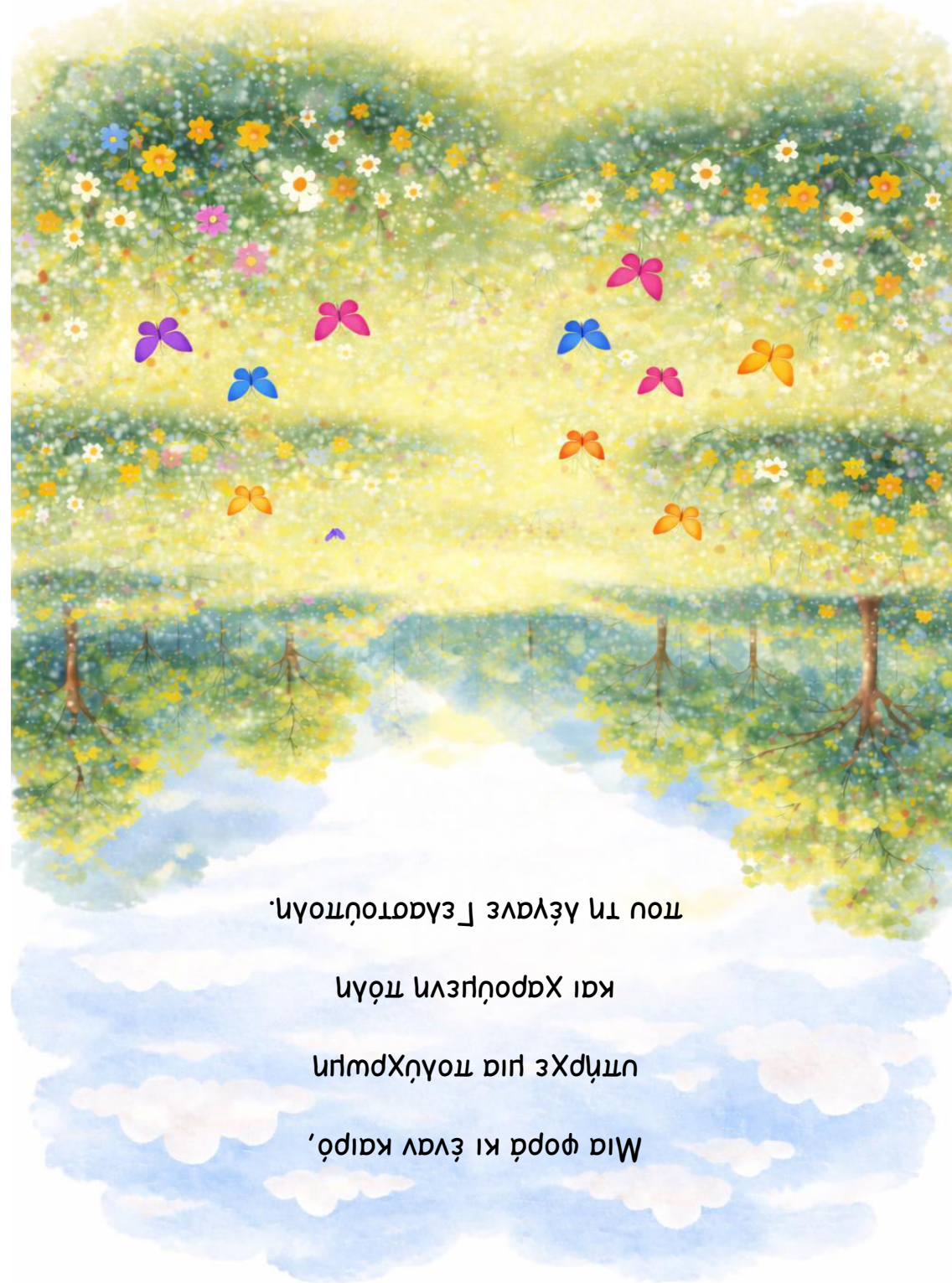
Ένα τρυφερό παραμύθι για τη βιασύνη,
τον θυμό, την κούραση
και τη δύναμη των σωστών επιλογών.

Το Αόρατο Σώμα του Κυρίου Απρόσεκτου

Δημιουργός: Φουκαράκη Χρυσούλα

Πήγαν στη σοφή κουκουβάγια, τη δασκάλα Πέλα.

— Η βιασύνη μοιάζει αθώα, αλλά δεν είναι...θολώνει το μυαλό, όπως ο θυμός και η κούραση.

Στον δρόμο σταματάμε στο STOP και περιμένουμε στο κόκκινο φανάρι. Δεν τρέχουμε, και δεν οδηγούμε θυμωμένοι ή κουρασμένοι,

γιατί οι δρόμοι είναι για να φτάνουμε όχι για να ρισκάρουμε.

Τα παιδιά μίλησαν στους μεγάλους. Οι κάτοικοι άκουσαν.

Έκοψαν ταχύτητα. Πήραν ανάσα.

Σεβάστηκαν τα φανάρια και τις πινακίδες.

Και τότε... το ρολόι του Κυρίου Βιασύνη σταμάτησε.

Η Γελαστούπολη ξαναβρήκε τον ρυθμό της.

Και όλοι έμαθαν πως:

Η βιασύνη, ο θυμός και η κούραση κάνουν τον δρόμο επικίνδυνο. Ηρεμία, κανόνες και προσοχή σημαίνουν ασφάλεια για όλους.

Στη Γελαστούπολη οι δρόμοι ήταν γεμάτοι ζωή.

Αυτοκίνητα περνούσαν ήρεμα,

ποδήλατα έκαναν βόλτες

και μηχανάκια βουίζανε χαρούμενα.

Οι άνθρωποι αγαπούσαν να κινούνται,

αλλά όχι όλοι με ασφάλεια...

Στην άκρη της πόλης ζούσε

ένας περίεργος τύπος,

ο κύριος Απόσεκτος.

— Ζώνη; Δε χρειάζεται...

— Κράνος; Μια μικρή βόλτα

είναι...

— Τι μπορεί να πάθει

καείς;

Καείς δεν ήξερε πως ο κύριος Απόσεκτος

είχε ένα παράξενο χάρισμα:

έκανε τους ανθρώπους να πιστεύουν

πως το σώμα τους είναι αόρατο και άθαρτο.

Κι έτσι, η Γέλαστούπολη άρχισε να αλλάζει...

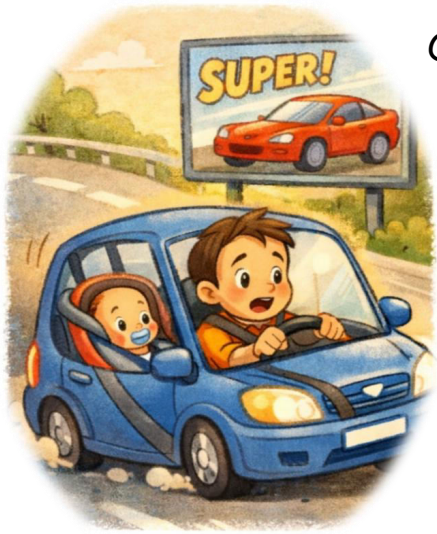

— Δεν είναι μόνο η ταχύτητα, είπε η Ελευθερία.
— Είναι ο θυμός και η κόπωση, είτε ο φαίδωνας.
— Φταίει ο κύριος Βισούνι! Φώναζε η Μαρία!

Τα παιδιά το κατάλαβαν.

Η Γέλαστούπολη γέμισε φρεναρίσματα, νεύρα και φόβο.

Ο Γιάννης οδηγούσε το αυτοκίνητο
με τον μικρό Στέφανο στο πίσω
κάθισμα.

Μια μεγάλη διαφήμιση του
τράβηξε το βλέμμα.

Φρέναρε απότομα.

— Προσοχή πρώτα, είπε και κοίταξε
ξανά τον δρόμο.

Ο Μάριος ο οδηγός του σχολικού άκουγε τη μουσική πολύ
δυνατά.

Δεν άκουσε τη φωνή του παππού Μάνθου στη διάβαση.

Σταμάτησε τρομαγμένος και σκέφτηκε:

— Ο δρόμος θέλει πάντα προσοχή.

Ο Δομήνικος ο οδηγός
μπήκε στο αυτοκίνητο
βιαστικός
και δε φόρεσε ζώνη.
— Μέχρι το περίπτερο
πάω!

Ένα απότομο φρενάρισμα τον τρόμαξε.

— Αν γινόταν κάτι χειρότερο... ψιθύρισε.

Η Ιωάννα αγαπούσε τη
μηχανή της.

Όμως άφηνε συχνά το
κράνος στο χέρι.

— Μου χαλάει το μαλλί...

Μια λακκούβα την έκανε να

χάσει την ισορροπία της.

Σταμάτησε, με την καρδιά της να χτυπάει δυνατά.

Ο Δημήτρης ο ποδηλάτης

έκανε βόλτες με φίλους,

Χωρίς κράνος.

— Δεν πέφτω ποτέ!

Μια μπάλα πετάχτηκε

ξαφνικά στον δρόμο

και το ποδήλατο παραλίγο να ανατραπεί.

Η μαμά Μαρίνα έβαζε το παιδί στο αυτοκίνητο, αλλά
κάποιες φορές δεν έδενε καλά τη
ζώνη.

—Δε χρειάζεται να
βάζουμε πάντα τη

ζώνη...εδώ κοντά θα πάμε...

Το παιδί την κοίταζε σοβαρά.

— Μαμά, θέλω να είμαι ασφαλής.

Ο μικρός Βασίλης βιάστηκε και

έτρεξε να περάσει τον δρόμο

Χωρίς να κοιτάξει δεξιά κι

αριστερά. Ένα αυτοκίνητο

πλησίασε γρήγορα και φρέναρε

απτότομα, πολύ κοντά του. Έκανε ένα

βήμα πίσω, κοίταξε τον δρόμο και ψιθύρισε:

— Όχι έτσι... Ο δρόμος θέλει προσοχή.

Η Μαρίνα πήγε βόλτα με τη

μηχανή με τη φίλη της την

Εύη.

Τα φώτα και οι πινακίδες

την μπέρδεψαν.

Δεν είδε αμέσως τη διάβαση.

Σταμάτησε γρήγορα.

— Ο δρόμος δεν είναι βιτρίνα, ψιθύρισε η Εύη.

Στον Γιώργο και στον Λευτέρη άρεσε να κάνουν βόλτες με τις μηχανές τους.

Εκείνη τη μέρα θύμωσαν πολύ,
γιατί κάποιος τους
προσπέρασε στον δρόμο.
Πάτησαν γκάζι δυνατά.

— Γιατί θυμώνουμε τόσο;
αναρωτήθηκαν και χαμήλωσαν ταχύτητα.

Ο Ρούσσος, ο Μάνος και η Κατερίνα έκαναν κόντρες με τα ποδήλατα.

Γελούσαν, δεν
κοιτούσαν
μπροστά και το
κόκκινο φανάρι
τους τρόμαξε.

— Δεν είναι παιχνίδι ο
δρόμος... είπαν και σταμάτησαν.

Δυο φίλοι έτρεχαν με τα πατίνια γελώντας στη γειτονιά,
με προστατευτικά, αλλά χωρίς τα
κράνη τους.

— Πρόσεχε! φώναξε ο
Νίκος.

— Παραλίγο! είπε ο Άρης.
Μια στροφή τούς τρόμαξε
και σταμάτησαν λαχανιασμένοι.

Η Κλειώ και η Έλσα αγαπούσαν τις βόλτες με τα πατίνια τους. Το κράνος όμως το
κρεμούσαν στο πατίνι.

— Δεν πάω γρήγορα...
Μια μικρή πέτρα έκανε
την Κλειώ να γλιστρήσει.
Σηκώθηκε σιωπηλή και
σκεφτική...

Ο Μανώλης καθόταν πάντα πίσω

στο αυτοκίνητο.

— Πίσω δε χρειάζεται

ζώνη!

Μα σε μια στροφή

το σώμα του τινάχτηκε

μπροστά.

Κατάλαβε πόσο λάθος είχε κάνει.

Η Μαριάνα πήγαινε στο νοσοκομείο με το σκουτεράκι της.

Το κράνος το φορούσε σπάνια.

— Μια σταγόνα βροχής δεν

πειράζει...

Ο δρόμος όμως γλιστρούσε

και η καρδιά της χτύπησε

δυνατά από τον φόβο...

Πρώτος επηρεάστηκε ο

κώστας ο οδηγός.

Πάτησε γκαζί για να

προάβει.

Δεν είδε το STOP και
φρέναρε αμέτοχα.

— Ωχι! Παράλυο... ψέλλισε τρομαγμένος.

Το ποδοί του Κυρίου Βισύνη

της έλεγε:

— Μην αργείς! Το φανάρι της

φάνηκε... ροζ.

— Είμαι πολύ κουρασμένη,

ψιθύρισε και σταμάτησε στην

άκρη.

Στην άκρη της πόλης όμως ζούσε ένας περίεργος τύπος.

Τον έλεγαν Κύριο Βιασύνη.

Στο σπίτι του είχε ένα μεγάλο ρολόι που δεν σταματούσε ποτέ και ένα φίλτρο που το έλεγε

«Δεν Πειράζει».

— Τρέχα λίγο ακόμα,
ψιθύριζε.

— Μην σταματάς στο
STOP.

— Το κόκκινο θα γίνει
πράσινο.

— Εσύ οδηγείς καλά...

Κανείς δεν ήξερε πως το φίλτρο της Βιασύνης έφερνε θυμό,
κούραση και λάθος αποφάσεις.

Και τότε... η Γελαστούπολη άρχισε να αλλάζει.

Η Γελαστούπολη γέμισε φόβο και ανησυχία.

Τα παιδιά άρχισαν να μιλούν μεταξύ τους.

- Δεν προστατεύουν το σώμα τους, είπε ο Σταύρος.
- Κι όταν δεν το προστατεύουν, κινδυνεύουν, είπε η Μαρία.
- Φταίει ο Κύριος Απρόσεκτος! φώναξε η Αναστασία.

Τίηαν στη σοφή κουκουβάγια,
τη δασκάλα Ελένη.

— Το σώμα μας δεν είναι αόρατο,
τους είπε. Είναι πολύτιμο. Η ζώνη
και το κράνος δε μας περιορίζουν.
Μας προστατεύουν.

Τα παιδιά αποφάσισαν να μιλήσουν στους μεγάλους.

Οι κάτοικοι άκουσαν. Έβαζαν ζώνη κάθε φορά.

Φορούσαν κράνος σε μηχανή και ποδήλατο.

Και τότε... ο κύριος Απόστολος μίκρυνε, έχασε τη δύναμη

του και εξαφανίστηκε.

Η Τελαστούπολη ζαναέλασε.

Οι δρόμοι έγιναν πιο ασφαλείς και οι άνθρωποι πιο

προσεκτικοί.

Και όλοι έμαθαν πως:

Η ζώνη και το κράνος είναι αγάπη για τον εαυτό μας.
Η προστασία του σώματος σημαίνει ασφάλεια για

όλους.

Εκεί οι δρόμοι είχαν κανόνες, τα φανάρια μιλούσαν με
χρώματα και οι πινακίδες βοηθούσαν όλους να πηγαίνουν
με ασφάλεια. Οι άνθρωποι σταματούσαν στο STOP,
περρίμεναν στο κόκκινο και έδιναν χώρο ο ένας στον άλλον.
Η Τελαστούπολη χαμογέλουσε.

Μια φορά κι έναν καιρό,
υπήρχε μια πολύχρωμη
και χαρούμενη πόλη
που τη λέγανε Γελαστούπολη.

Το Αόρατο Σώμα του Κυρίου Απδόεκτου

Στη χαρούμενη Γ' λαστοπόλη
οι άνθρωποι κινούνταν ζέγνοιαστα,
μέχρι που άρχισαν να πιστεύουν
πως το σώμα τους είναι αόρατο
και δεν κινδυνεύει.

Χωρίς ζώες, χωρίς κράνη,
οι δρόμοι άρχισαν να γεμίζουν φόβο
και στιγμές που τρώμαζαν
για το πως θα μπορούσαν
να τελειώσουν.

Θα καταφέρουν τα παιδιά
να θυμίσουν στους μεγάλους
πως το σώμα μας είναι πολύτιμο
και χρειάζεται φροντίδα;

Ένα τυχερό παραμύθι
για την προσοχή,
την προσοσία
και την αγάπη
προς τον εαυτό μας.

Γιατί το σώμα μας
δεν είναι αόρατο.
Είναι μοναδικό.

